

Taller de relat curt

Coordinador: Vicenç Pagès Jordà

Aula d'Humanitats - Centre Cultural La Mercè

Desembre de 2005

Roser Rimbau

El pont

“Quan sigui gran seré una mare perfecta.”

D'entrada, això implica un conte en primera persona. O no: també podria ser alguna cosa així:

“«Quan sigui gran seré una mare perfecta», va deixar anar la llúdriga collonera abans d'abaixar-se els pantalons. ”

Però això de gran, què? Pot ser gran de mida o d'edat, o ho pot dir amb ironia algú que ja és molt gros, com un diplodocus infanticida. O també pot ser que ho digui un home que cregui en la reencarnació, o una noieta que és a punt d'avortar i que per fer-se la valenta busca arguments a sota les pedres. I també pot ser la primera cosa que em va venir al cap: la “difícil conciliació de la vida laboral i familiar”. La dona 10.

Però una dona 10 no té per què tenir fills, i la frase parla de la maternitat. La frase la podria dir una nena que li fa un retret a la seva mare... o potser un fetus: amago tota l'estona qui parla i al final se'l carreguen. La carta segura del final inesperat. Però no me funcionaria: si el fetus fa aquest comentari és perquè no sap que la seva mare se'l vol carregar. O sí.

Ostres, en un moment he avortat dos vegades.

—Ei, Pere! Com va?

—Bé, molt bé. Som a Sant Gregori. T'has aixecat ara, carinyo?

—No, ja fa estona que treballo. Escolta: a on, de Sant Gregori?

—A sota un pont.

—...

—La música és horripilant, però estem estirats a l’herba i s’hi està molt bé. Quin dia més maco, eh?

—...

—No trigaré gaire. Quan vegi algú que marxa vindré cap aquí.

—Si vols et vinc a buscar...

—Encara no, ja t’ho diria. Un petó, carinyo!

—Adéu!

A sota un pont. Et truca el nóvio i diu que és... a sota un pont! El comentari és tan degradant que en un conte no tindria versemblança. La mare que el va parir... Això sí, està prenent el sol. Tu digue-li d’anar a la platja i veuràs què respon. Tu proposa un picnic i veuràs quina cara fa. Porta més de tretze hores de festa però què passa, quan proposes una excursió?

—Caminar és molt cansat, carinyo.

A vegades penso que en Pere i jo, tot i que vivim junts, no ens trobarem mai. Com ara: mentre jo intento parlar de la maternitat ell fa pònting al revés. No es tira daltabaix, no: ell els ponts els puja. S’enxufa i en un moment és a dalt.

“Quan sigui gran seré una mare perfecta? No! Quan sigui gran seré la perfecta eixugaculs del contenidor de neurones atrofiades en què s’haurà convertit el meu nóvio.”

Com a començament és una mica mal lletat. No sé on és la frontera entre les coses que es poden dir i les que t’has de callar. Potser no hi ha d’haver frontera, però. Suposo que pots parlar de qualsevol cosa, la qüestió és com ho fas: no pots ridiculitzar una malaltia, però sí que pots carregar fort quan parles d’algú que se l’està buscant perquè no té mida.

M’estimaria més no haver-ho d’escriure, això.

M’estimaria més poder parlar de la maternitat.

Una vegada vaig llegir que en un dialecte berber —un dels 4.000 que es calcula que hi ha— els conceptes *dona*, *tenda* i *matriu* s’expressen amb la mateixa paraula. Em va semblar preciós: un

sol mot per tres formes de refugi. Potser la paraula era *hemen*, no ho sé: he perdut el retall de diari. Un minidiccionari castellà-tamazight que corre per internet tradueix *mare* per *yemma*, però amb això no en faig prou per escriure un conte.

Que curiós: la mateixa pàgina diu que la transmissió del tamazight és cosa de les dones. Les berbers pareixen nens i idioma.

“«Quan sigui gran seré una mare perfecta. Me’n cuidaré sempre, fins que siguin grans, fins que tinguin fills, i després també: no els deixaré mai sols. Mai, mai», insistia, però de seguida un sanglot aspre com una mordassa se li va menjar la veu, i llavors va ser quan es va voler vestir. No va poder perquè les mans, de tant que li tremolaven, era com si no fossin seves. Ja està, va fer, mirant-se-les sense creure’s què havia passat, potser perquè no calia o perquè encara no tocava. En aquell moment l’únic fet inajornable era convence’s que tot s’havia acabat i per això s’ho repetia, ja està, mentre dissimulava la bragueta oberta sota una estiregassada del jersei. Es va arreglar els cabells i va començar a caminar sota un sol punyent, massa per un matí d’octubre. No sabia on era i les cames li tremolaven com si les tingués emboirades, però li era igual perquè ja estava.”

No.

“Feia sol i tenia les cames emboirades. Anava de tort, i li era igual, perquè ja estava.”

No.

“Es va arreglar els cabells amb un gest maldestre i va començar a caminar. Anava de tort i li era igual perquè finalment aconseguia allunyar-se de les certeses que maldava per ignorar.”

Ui, no.

—Ei, Carola!

—Hola, guapa! Ja has dinat?

—Sí, i tu?

—Estic esperant en Sebas. Va dir que vindria aviat però encara no és aquí. I en Pere?

—A sota un pont. Sona bé, eh?

—A Sant Gregori? Jo hi vaig anar l'any passat.

—I com s'ho fan, per la música?

—Amb una burra.

—Amb què?

—Amb un generador.

—Ah...

—Escolta, saps si en Sebas és amb en Pere?

—No m'ha dit res. Per què no li truques?

—S'ha deixat el mòbil.

—Truca a en Pere!

—És que estic tipa de treure el radar. Cada diumenge igual!

—...

— I tu, què fas?

—Escric, però no veig clara la història. Tinc un personatge que no sé on és.

—(He, he) Si vols et deixo el radar...

—(He, he) Potser m'aniria bé. Anem al cine, dijous?

—Sí, ja quedarem. Vinga, un petó!

—Adéu!

“Es va arreglar els cabells i va començar a caminar. No sabia on era. Tenia les cames emboirades i anava de tort, però li era igual perquè cada pas l'allunyava dels matolls i de tot el que maldava per negar. Ja està, repetia. Ja està.”

No estic explicant res, però amb un mica de morro això podria ser el final.

—Hola! On sou?

—A casa un noi que es diu Marc.

—I això on és?

—A Sant Gregori, també. Quan ha marxat el sol hem vingut tots cap aquí.

—I qui més hi ha?

—En Marc, la Lídia, les dues Mariones, en Pablo, en Miquelet... Però també hi ha molta gent que no conec.

—I en Sebas?

—Està dormint a la furgoneta.

—Una altra vegada? Sempre fa igual.

—Sí, és la pera.

—Vols que et vingui a buscar?

—No, carinyo, tu fes la teva. Vindré amb en Sebas quan es desperti.

—Vale, carinyo. Demà treballes, no?

—Sí, no pateixis. No trigaré gaire.

—Vaaale. Un petó!

—Adéu, guapa.

No els entenc, no en tenen mai prou.

—Sí?

—Tu, el radar d'en Pere diu que en Sebas és amb ell. Està dormint a la furgoneta.

—Una altra vegada? Sempre fa igual.

—(He)

—Bueno, merci, eh? Ja patia.

—Tranquil·la.

—I el teu personatge? Ja saps on és?

—Uf, encara no.

—Busca, busca! Vinga, fins dijous.

—Adéu.

“Ja està, repetia. Ja està.

Sentir altra vegada la música la va ajudar a situar-se. De seguida va localitzar el grup. La llum del sol havia deixat l'estesa de cotxes i gent sense l'atractiu que li atorgava la foscor: tot plegat prenia,

ara, un to massa decadent. Com que no coneixia ningú, va fer servir el tabac per mirar d'esborrar els matolls i tancar el parèntesi, per intentar que tornés a ser de nit. Les cigarretes van ser molt benvingudes però només va aconseguir unes quantes calades de maria. A ningú no li quedava res.”

—Carinyo!

—On ets?

—A la furgoneta. Escolta, ha passat una cosa. Anem cap a l'hospital.

—Per què? Què ha passat?

—No ho sé, érem allà, a casa en Marc, i ha caigut. Està com grogui.

—Qui? En Marc?

—No, una tia, però ningú sap qui és.

—Ostres...

—Ja et trucaré.

—Vale, vale...

—Ad...

—Pere!

—Quèeee?

—Pregunta-li on és el nen!

—Quin nen?

—Pregunta-li a aquesta noia on és el nen!

—Joana, la tia aquesta ha estat sola tota la nit. No anava amb cap nen.

—És que... Tu pregunta-li, sisplau!

—Joder!

—...

—...

—...

—...

—...

—Diu no sé què d'uns matolls, allà, no gaire lluny del pont.